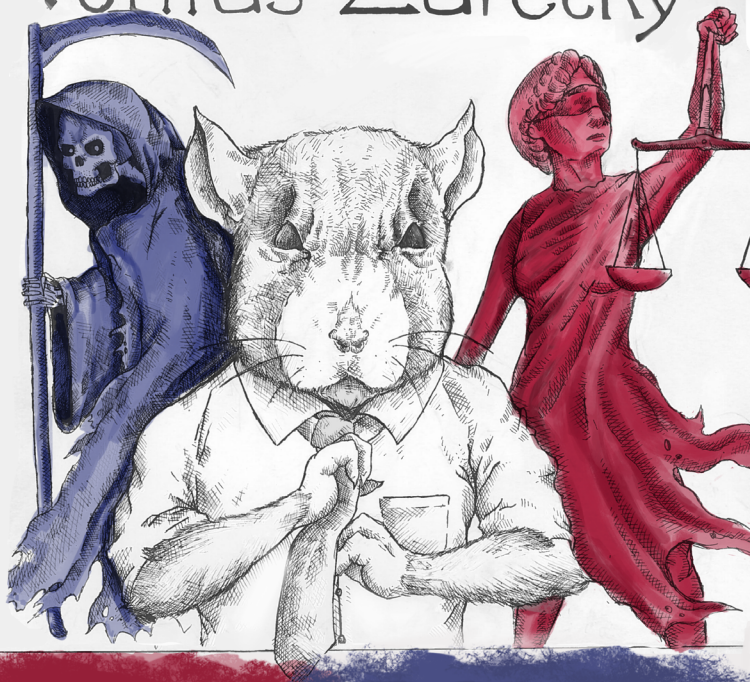

Tomáš Zářecký

KRYSÍ REQUIEM

Šestý den stvořil Bůh člověka.

Sedmý den stvořil člověk zlo.

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

*Šestý den stvořil Bůh člověka.
Sedmý den stvořil člověk zlo.*

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

Text © 2017 Tomáš Zářecký

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Vojtěch Petržílek

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-165-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-166-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-167-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

—

*Malému princí Albertu Michaelovi a velkým
princeznám a princům z 9.B roku 2017.*

—

*Na každou generaci čeká její Bílá hora, Mnichov
nebo 21. srpen 1968. Přeji Vám, abyste se –
až budete stát na křižovatce dějin – dokázali
rozhodnout správně. Abyste měli odvahu i sílu
zůstat věrni principům lidské morálky a cti,
abyste až do konce svého života byli tím, čím
jste byli i na jeho začátku – cítícími a myslícími
lidskými bytostmi, ne zrudami ve službách
nenávisti a zla.*

—

*Všechny osoby a události této knihy jsou
smyšlené. Jakákoliv jejich podobnost se skutečně
existujícími osobami nebo událostmi je čistě
náhodná a nezáměrná.*

PROLOG

Zmrzačený muž s vyhaslým pohledem kráčel vysokou trávou, v levém podpaždí krabici tvaru krychle, v pravé ruce pistole značky Glock. Šel nejistým krokem a šel dlouho – tvář měl unavenou a kolem něj se nacházely jen nekonečné travnaté plochy se stromy pamatujícími mnohem více, než kolik pojme lidský život. Před jedním takovým velikánem ztratil muž poslední zbytky sil a padl na kolena. Balíček opatrně položil do zelené peřiny před sebou a z kapsy vytáhl pomačkanou fotografii. Políbil ji a poslední dvě kapky slz zmáčely její povrch. Svěsil hlavu a přiložil ústí zbraně ke spánku. Třeskl výstřel a vítr mu vzal fotografii z ruky.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1, Denver, USA, červenec 2016

„Mám rakovinu v posledním stádiu. Zbývá mi pár měsíců, možná rok, když Bůh dá. Nikdy jsem ho o nic neprosil, takže to teď mám u něj schované.“

„Já vám nevím. Před týdnem jsem dostal obrovskou chuť na pizzu, tak jsem se začal modlit, hodně modlit, ale nic...“

Tvář Davida Kvapila i nadále vyhlížela nezaujatě, takřka nepřátelsky. Vypadal jako dva tisíce let stará antická socha. Stejně vysoký, pohledný, svalnatý – a stejně mramorově chladný a emočně prázdný. Místnost, v níž oba muži seděli v luxusních kožených křeslech oddělení masivním dubovým stolem, se pyšnila obrovskými rozměry a nádhernou výbavou stěn, které dominovala okázalá knihovna za hostitelovými zády. Navzdory svému lesku a okázalosti v návštěvníkovi nezbuzovala žádné kladné pocity. Když mluvili, jejich hlasy se rozléhaly prázdnotou. Ve zdech starého rodinného sídla se usadilo cosi podivného.

Bylo to něco smutného, osamělého, něco děsivě konečného. Stařec byl poslední svého rodu. David si uvědomil, že se starým chřadnoucím pánem umírá i tenhle dvě stě let stojící dům.

„Nebojím se smrti, Davide. Smířil jsem se s ní. Vám je kolik – pětatřicet? Hm, takže půlka toho, co mně. Chápu, že v tomhle věku by se vám rok jevil jako ukrutně krátká doba na to zemřít, ale mně ten čas připadá adekvátní. Stihnul jsem toho už hodně a teď vím, jaké záležitosti ještě musím urovnat, abych z tohohle světa odešel s čistým štítem, a že nesmím otálet. Kvůli tomu jsem vás pozval. Jedná se o poslední záležitost mého uvadajícího života, kterou je nutné uvést do pořádku. Prostě nemůžu umřít, dokud neuzavřu tuhle poslední kapitolu. Budu se s tou potvorou, co mi rozežírá vnitřnosti zažíva, prát tak dlouho, dokud bude potřeba.“

David Kvapil cítil, že by se slušelo něco poznamenat k promluvě starého, svraštělého pána, který se teď natáhl pro sklenici vody a málem ji třesoucí se rukou rozlil. Rozhodně nevypadal na oněch údajných sedmdesát let. Možná osmdesát, osmdesát pět, hádal by David. Jenže rakovina umí být svině. Před pěti lety ta mrcha dostala jednoho z jeho přátel. Chlap jako hora lehce přes čtyřicet, sportovec tělem i duší, a na konci z něj zůstala jen

kostra potažená nezdravou nazelenalou kůží, které manželka musela měnit plíny. Starý Abraham James Holmes mu oživil hořké vzpomínky. Neměl už žádné vlasy, oči vězely hluboko v tmavých důlcích, tváře se propadaly, lícní kosti ostře vystupovaly. Sice hodně mluvil, ale co chvíli ztrácel hlas a musel dělat dlouhé přestávky.

„Je mi líto, že umíráte,“ pronesl nakonec vlašně, a i když se snažil přimíchat do těch pár slov i trochu účasti, výsledek považoval za nevalný. Konec konců, proč by ho mělo trápit neštěstí člověka, kterého poznal teprve před pár hodinami? Myšlenkami bloudil ve svém zpackaném životě, který se mu právě rozpadal pod rukama. Cítil, jak mu otěže vlastního osudu vyklouzávají z rukou a nic s tím nezmohl. Gabriela definitivně odešla a vzala s sebou i Nicol. Ve schránce na něj čekala obsílka od soudu a hádal, že po skončení rozvodu uvidí svou pětiletou dcerku přinejlepším jednou za dva týdny. A do toho ta záležitost s Albert Media Press.

„Nežádám vás o falešný soucit,“ mávl starý pán rukou a David v tom gestu spatřil cosi otráveného, nikoliv však pohrdlivého. Holá lebka posetá stařeckými skvrnami se leskla ve třpytu lampy a ruka se mu třásla, když tlačítkem přivolal služebnou. Dolila mu z karafy sklenici vody

a Davidovi přinesla další bourbon. „Vím o vás dost, abych si učinil představu, že vás trápí spousta starostí ve vašem vlastním životě,“ pokračoval A. J. Holmes pomalým, unaveným hlasem člověka těsně před smrtí. „Proč byste měl litovat nechutně bohatého miliardáře, kterého dostihl nevyhnutelný úděl všech živých bytostí? Ještě před pár staletími se pohybovala průměrná délka lidského života kolem třiceti let – narodit se trochu dříve, oba bychom už leželi šest stop pod zemí. Myslím, že si proto můžu gratulovat k tomu, jak dlouho jsem žil.“

„Máte pravdu,“ přikývl David, vzal si sklenku a přešel se před okno. Venku fičel ukrutně silný vítr a rval listí ze stromů lemujících honosné sídlo jako nemá stráž věků. Blížila se bouře a David přemýšlel, zda nezruší jeho zpáteční let do New Yorku. Se zády do místnosti dokončil myšlenku: „Je mi fuk, že umíráte, pane Holmesi. Strčte si svou rakovinu i peníze někam. Nechápu, proč jsem sem vůbec letěl. Váš telefonát byl šílený.“

„Možná šílený, ale pro vás i dost zajímavý, jinak bychom se tu teď spolu nebavili.“

Od chvíle, kdy před čtvrt rokem ztratil kontakt s Nicol, si David připadal stejně jako statné duby za vyleštěným sklem. Týraný a bezmocný. Zmítaný okolními vlivy, se kterými nemohl bojovat, pouze

strpět, co mu provedou. Gabriela mu dávala dostatečně dlouho najevo, že to mezi nimi neklape, ale dalo se jejich manželství vůbec zachránit? Poslední dobou si byli už tak vzdálení, že se ani nehádali, nepodváděli, jen prostě... Vyrostla mezi nimi zeď odcizení a neporozumění a schovávala před nimi navzájem všechno to dobré, co je kdysi spojovalo. Tak jako na podzim zmizí listí staleté aleje, vytratila se i jejich láska a zůstalo jen holé, prázdné nic.

„Děkuju za ten projev vašeho skutečného já,“ ušklíbl se starý pán a očka mu poprvé zajiskřila. „Potřebuju, abyste se ke mně choval zcela upřímně. Kupuju si nejen vaše schopnosti výborného investigativního novináře, ale i naprostou loajalitu a oddanost naší věci.“

„Naší? Ještě ani nevím, co po mně žádáte,“ ohradil se David a ani se nesnažil skrýt podráždění. Nelíbilo se mu, jak stařec automaticky počítá s jeho zájmem. Jak si na něj činí nároky. Že ho oslovuje křestním jménem. „Nejsem děvka na prodej.“

„To jistě ne, ale dohodneme se. Věřte mi.“

David se posadil zpátky naproti mrtvole na dovolené. Zhluboka vzdychl a pokynul rukou na znamení, že poslouchá.

„Peníze v sobě skrývají neuvěřitelnou moc. Můžu vám učinit nabídku, kterou jednoduše nemůžete odmítnout. Pochybujete? Pak jste pokrytec. Každý na tomhle světě má svou cenu, i když nemusí být nutně vyjádřena penězi. Každý se dá koupit, Davide, to je zlaté pravidlo, které se naučíte velmi rychle, pokud se stanete tak bohatým jako já. Jistě, ne všechny věci se dají koupit, jako kupříkladu moje zdraví, ale lidé ano. Lidé především. Vy teď potřebujete peníze a vliv a já vám oboje poskytnu. Zároveň to, co budete dělat, vám přinese i skvělý materiál na reportáž, která se stane odhalením století. Takže vám nabízím nejen finanční, ale i profesní motivaci. O vašich ambicích přitom nepochybují.“

„Víte toho o mně trochu moc, nezdá se vám?“

„Jedna z výhod toho být miliardářem.“

„Ve svém oboru jsem si získal slušné renomé i bez vás. Moje reportáže i jméno mají zvuk, můžu zavolat do tuctu novin nebo televizí, kde mi zulíbají nohy, když k nim nastoupím. Proč si, zatraceně, myslíte, že jsem odkázaný na vaše peníze?“

„Z velmi prostého důvodu, milý příteli,“ usmál se starý pán a David pocítil omračující úder neviditelnou pěstí do žaludku. V tónu hostitelova hlasu a jeho blaženém výrazu se promítala povýšená

přezíravost patricijů vůči plebejům, která se táhla dějinami už od antického Říma. Bohatí budou mít vždy pocit nadřazenosti nad méně majetnými, vždy budou existovat králové a otroci, pánové a poddaní, horních deset tisíc a chudina, jen jména pro to všechno se změní. Jinak nic.

„Tak ven s tím,“ pobídl ho netrpělivě. Starý pán se zakuckal.

„Budete pro mě pracovat kvůli Nicol.“

„Jak- prosím? Asi jsem špatně rozuměl. Budu... kvůli Nicol?“ zaskřehotal David a zatoužil po další sklence bourbonu.

„Jste skvělý novinář, o tom žádná. Proto také nyní sedíte naproti mně – nevybral bych si nikoho, komu stoprocentně nevěřím, že dotáhne úkol do konce. Jenže noviny, v nichž jste si vybudoval tak skvělou pozici, koupil koncern Albert Media Press a lidé v jeho čele nepatří mezi vaše skalní fanoušky, co říkáte? Naopak se domnívám, že vůči vaší osobě cítí jistou zášť poté, co jste jim provedl. Dá se proto předpokládat rychlý úbytek článků z vašeho pera z předních stránek a s tím související ústup z výsluní čtenářské přízně. Znáte to, sejde z očí, sejde z myslí... K čemu bude sebelepší reportáž, když zůstane zahrabaná na straně dvacet čtyři pod obří reklamou na nový lék proti potížím

s prostatou? V dnešní předimenzované a uspěchané době už na třetí straně čtete pouze titulky a na páté noviny vyhazujete do koše.“

David cosi zamručel, ale nahlas neřekl nic. Tuhle starou novinářskou pravdu samozřejmě znal. A taky věděl, že pro Albert Media Press představuje jeho osoba něco srovnatelného s osinou na jednom citlivém místě.

„Po čase začnete být nespokojený, půjdete hledat práci jinam. Samozřejmě, najdete ji, nicméně chvíli to potrvá a nebude to podle vašich představ, alespoň zpočátku ne. Vytvořil jste si psáním řadu nepřátel, kteří si nenechají ujít příležitost vidět vás na kolenou. Najdou si smyšlené důvody pro váš nečekaný konec a Albert Media Press vás očerní tak, že vrátit se v čase před občanskou válku, budete až do konce života dřít na bavlníkových plantážích v Alabamě. A mezitím vám poběží čas. Bydlíte v garsonce o pětadvaceti metrech čtverečných. Nemůžete si dovolit lepší bydlení, tím spíše ne slušného právníka pro rozvodové řízení. Chcete se zastupovat sám? Blázne! S takovou spor o dceru prohraje za týden. Vaše manželka sice nevydělává horentní sumy, nicméně C. D. Spencer & Son nepatří v právním světě mezi úplný odpad. Pro mě znamenají samozřejmě bezvýznamné nuly, ovšem

pro ni zlatý důl a pro vás noční můru jak z hororů Stephena Kinga. Rozcupují vás na takhle malé kousičky! Ani si proti nim neškrtnete. Co když vám ale seženu a zaplatím ty nejlepší právníky v téhle zemi? Takové právníky, se kterými získáte dceru do péče ještě dříve, než soud vůbec začne?“

„Chcete tím naznačit, že...?“

„Že výsledky soudních přelíčení jsou dány dopředu? Samozřejmě, že ano. Protože v nich přece nejde o spravedlnost. Nevítězí ten, kdo se nachází v právu, nýbrž ten, který si zaplatí schopnější lidi, aby přesvědčili ostatní, že je v právu. Jinými slovy, ano, peníze vyhrávají soudy. Ale ne korupcí, nýbrž naprosto legálně a počestně.“

„Počestně,“ odfrkl si David a cítil se na nic. Stařec zabrnkal na citlivou strunu. Bolest, která mu zaplavila nitro, byla tak silná a bylo jí tolik, až se divil, že mu nevytéká ven z těla ústy, nosem i ušima. Toužil nikdy neslyšet a nemyslet na nic z toho, co tu teď padlo. A přesto musel. Proto dorazil. Protože doufal, že mu tenhle starý blázen hodí záchranný kruh.

„Za předpokladu, že bych uvažoval o vaší nabídce, jakou práci byste po mně žádal?“ odhodlal se a upřel na nemocného pronikavý pohled.

„Nejprve mi povězte, co víte o Edenii.“

„Asi tolik, co každý druhý,“ pokrčil David rameny a zvedl se ze židle. Z nějakého důvodu se potřeboval hýbat, aby se mu lépe přemýšlelo. Edenie... Proč zrovna tohle téma? Starý pán pokynul blahosklonně hlavou a přivolał tlačítkem služebnou. Karafa s jantarovým mokem tentokrát zůstala na stole a David pochopil, že vyprávění zabere zřejmě víc času, než předpokládal. Nervózně se podíval na hodinky, zatímco stařec spolkl dvě pilule prášků. Do okenní římsy zabubnovaly první kapičky studeného deště jako předzvěst přicházejícího běsnění živlů. David si prohrábl krátké světlé vlasy a plné rty svlažené alkoholem začala opouštět první slova pozoruhodného příběhu.

„Někdy v padesátých letech polský podnikatel, milionář a filantrop židovského původu, Stanislaw Plodiewski, koupil od Britské koruny bezvýznamné souostroví v Jižním Pacifiku. Za války prošel vyhlazovacím táborem Auschwitz-Birkenau, kde ztratil všechny příbuzné. Sám tam přežil neuvěřitelné dva roky. Jako zázrakem nejenže nezemřel, ale po válce dokonce získal zpátky i podstatnou část rodinného majetku. Nepochybně díky kontaktům rodiny Vladislava Znaničského, Plodiewského blízkého přítele, s Američany.

Plodiewski se poté rozhodl veškeré prostředky investovat do vybudování lepšího světa. Toužil založit jakousi novou společnost bez politiky, peněz, zla, násilí... A tak koupil již zmíněné souostroví.“

„Zatím tu pohádku vyprávíte nádherně, až byste mě uspal. Dočista jako oficiální propaganda.“

„Plodiewski se dohodl s Američany a Sověty, že jeho ostrovy zůstanou mimo sféru jejich vlivu a zaplatil jim, aby se úplně zapomnělo na jejich existenci,“ pokračoval David. „V žádné mapě ani atlasu vydaném od padesátých let tenhle kus pevniny nenaleznete. Těžko hádat, kolik to Plodiewského stálo, nicméně investice se vyplatila. Půl století se jeho sociální experiment rozvíjel, aniž by se do něj vměšoval kdokoliv zvenčí. Získal padesát let na to, aby uvedl v praxi myšlenky, které filosofové označují za utopistické.“

„A dokázal to?“

David pokrčil rameny. „Oni to tvrdí.“

„Věříte jim?“

Opětovné pokrčení ramen a podrbání se na špičce nosu. Davidovy modré oči zůstávaly klidné až lhostejné. „Chybí mi důvody pro i proti. Nevím. A hlavně, nesejde mi na tom.“

„Padesát let, kdy nikdo nevěděl, co se na těch zatracených kusech skalisek děje... Věříte tomu, co

říkáte, Davide? Snu o spravedlivé společnosti bez zla?“

„Záleží na mém názoru? Ptal jste se, co vím o Edenii. Nemůžu citovat jiné informace než oficiální zdroje, protože i když se v roce 2010 Plodiewského vnuk rozhodl opustit bezpečí anonymity a vystoupil s projektem svého dědečka ze stínu, širší veřejnost se stejně mnoho informací nedozvěděla.“

„Nedozvěděla se vůbec nic, pokud vás můžu opravit.“

„Nicméně z projektu Edenie se stal samostatný suverénní stát – Edenie. Uznala ho OSN a většina významných států po celém světě. Desítky milionů lidí každoročně žádají o udělení občanství, ale jen nepatrnému zlomku vyhoví. Všichni si myslí, že jdou do ráje, jenže informací existuje jen poskrovnu. Na edenskou půdu nesmí vstoupit nikdo bez platného občanství, Plodiewského potomci veřejnosti neposkytují žádné informace s výjimkou tiskových zpráv, ty ale většinou postrádají jakoukoliv výpovědní hodnotu, Edenie nekomunikuje s okolním světem a neúčastní se mezinárodních vztahů ani obchodu. Tuto izolaci prezentují jako nutnost pro zachování svého životního stylu, nicméně...“

„Ano?“ povytáhl A. J. Holmes sotva viditelné obočí.

„Neubráním se jisté míře skepse. Čím víc se totiž něco navenek blýská, tím hůř to pod povrchem zapáchá. Víte, když to je tak dokonalá země, proč nikdo nesmí vědět ani to, z kolika ostrovů sestává? Kolik na nich žije lidí? Jakým způsobem funguje jejich ekonomika, když jsou uzavřeni do sebe jako do neproniknutelné bubliny? Co jejich lékařství, školství, soudní systém? Napadají mě stovky zásadních otázek, ale kromě oficiálního mediálního obrazu neexistují žádná relevantní data, svědectví, dokumenty... A jako investigativní reportér se nespokojím s jediným zdrojem, pokud si chci vytvořit solidní úsudek.“

„O tom, na jakých principech stojí jejich společnost a ekonomika, se přece netají,“ nadhodil starý pán a David zachytil v chraplavém tónu cosi potutelného. Se zájmem se podíval na hostitele, který nyní nevypadal ani zdaleka tak křehce a zranitelně jako na počátku hovoru. Vyzařovala z něj až divošská energie. Davidovi došlo, že na Edenii něco ví – něco, co by se jejím představitelům nelíbilo.

„Plodiewski tvrdil, že chce vybudovat ideální společnost. Místo, kde bude fungovat přímá

demokracie, tak, jak ji predikoval Rousseau a jiní osvícenští filosofové. Věřil, že lidé nepotřebují vládu pevné ruky, jen určitou výkonnou složku. Všichni měli disponovat rovnými občanskými právy a o veřejných záležitostech se mělo rozhodovat hlasováním na sněmech či losem. Plodiewski odmítl i koncept peněz. Hlásal, že v jeho společnosti nebudou vůbec potřebné. Každý bez rozdílu původu či schopností dostane práci, bydlení, jídlo i ošacení. Určitě ho nesmírně silně ovlivnila traumatická válečná zkušenost. Na druhou stranu...“

„Pochybujete...“

„Hovoříme o ideách, ne o reálném světě. Je to pěkná utopie, která se hezky vyjímá na stránkách filosofických knih a úžasně se o ní rokuje v debatních kroužcích na vysoké škole, ale ještě nikdo ji nepřetavil do praxe. Proč ne? Vždyť pokusy existovaly napříč staletími a zkrachovaly do posledního. Zdá se, že z nějakého důvodu lidé prostě nejsou schopni takového života. Třeba by to fungovalo v nějaké malé skupině deseti, sta, možná tisíce lidí, ale celá země? Stát bez vládnoucí vrstvy a třídních rozdílů? Nic takového za pět tisíc let nežilo jinak než v něčích myšlenkách. A najednou...“

„...najednou někdo přijde a tvrdí, že takový stát existuje už více jak půl století, ovšem odmítá o tom poskytnout jiný důkaz než své čestné slovo. Odmítnou veškeré návštěvy s odůvodněním, že jejich způsob života je možný jen bez cizího vměšování. Nepřijde vám to divné?“

„Jediné, co mi momentálně přijde divné, je fakt, jak rychle se vám zde odpařuje alkohol,“ zamžikal David víčky. Skutečně vyprázdnil celou karafu? Na začátku se hladina pohupovala téměř v polovině a nyní se stydlivě krčila u dna. „Možná by mi neuškodil pro změnu hlt vody.“

„To se dá zařídit,“ přikývl starý pán a přivolal tlačítkem služebnou. Když je půvabná dívka s hispánskými rysy obsloužila, poručil jí ještě otevřít okno.

„Ale pan doktor-“

„Neplatím vás za řeči a už vůbec ne za odmlouvání! Miluju vůni deště! Chci ji nasát ještě předtím, než umřu! Tak okamžitě otevřete to zpropadené okno a zmizte!“

David scénu mlčky přešel. Starý pán ho požádal o chvilku strpení a jiným tlačítkem na pracovním stole se spojil s majordomem. „Bruci, vyhoď okamžitě tu novou holku. V tomhle domě za dvě stě let jeho existence nebyl nikdy trpěn personál,

který by odmítl jeho majiteli!“ Když se trochu uklidnil, zamručel: „Tihle přistěhovalci...“ a loupal okem po Davidovi. Ten pochopil, že poznámka nevyšla z bledých okoralých úst náhodou a rozhodl se výzvu přijmout.

„Myslím, že všichni v téhle zemi jsou přistěhovalci. Kromě indiánů ovšem.“

„Rozdíl spočívá v tom, jak dlouho tu žijeme. Naše rodina přišla do Nového světa v roce 1603, v době, kdy New York ještě vlastnili Holanďané, a jmenoval se Nový Amsterodam. Na téhle půdě,“ ukázal prstem na parkety, „hospodaří generace mého rodu už čtyři století. Prolévali jsme za tuhle zemi krev ve všech válkách, v níž bojovala.“

David navázal na jeho vzrušený projev o poznání mírnějším tónem. „Můj otec s matkou emigrovali z Československa pět let před mým narozením. Nechali tam všechno. Svoje blízké, kamarády, majetek, ale i svou vlast, kořeny a desítky let předchozího života. Vše pouze kvůli tomu, aby jejich děti žily ve svobodné zemi. Dva roky se protloukali v Západním Německu, než se dostali sem. Původně přitom chtěli do Kanady, protože maminka měla v Torontu vzdálené příbuzné. A přesto si nemyslím, že bych byl méně

Američanem než vy nebo naopak více než ta nebožáčka. Tahle země je stejně moje jako vaše.“

„Jste zdatný rétor. Nebudu vás mít rád, když mi budete odporovat, ale budu vás respektovat.“

„Nikdy se nechovám tak, abych se někomu zalíbil proti svému přesvědčení.“

„To mě těší, protože v takovém případě byste neměl šanci zasloužit si moji úctu. Samozřejmě jsem si zjistil anamnézu vašeho rodu, mohu-li to tak nazvat. Víím nejenom o hrdinství, nebo chcete-li bláznovství vašeho otce, stejně tak jsem si zjistil spoustu zajímavých informací i o vašem dědečkovi. Pocházíte ze vskutku zajímavého rodu.“

„Strkáte nos do věcí, do kterých vám nic není!“ zbrunátněl David.

„Nerozčilujte se. To patří k byznysu. Působíte na mě jako čestný člověk, kterému se boj proti nepravostem uhnízdil v krvi. Že ho máte přímo geneticky zakódovaný v buňkách. A proto budete ten pravý pro úkol, který vám hodlám svěřit. Edenie totiž představuje jen obří bublinu, která když praskne, odhalí jediné – podvod. Sice netuším jaký, ale víím, že existuje. Stejně jako když miliardy lidí věří v Boha, aniž by ho kdy spatřili, celá planeta Země uctívá Edenii jako vysněnou zemi, ale přitom o ní doopravdy nic neví. Opravdu je to ráj? Na to,

abychom zjistili, jak se to má s Boží existencí, jsme my dva krátcí pánové, Davide. Ovšem rozluštit záhadu Edenie už bychom s mými financemi a vašimi schopnostmi mohli, nezdá se vám? Chci, abyste odhalil její tajemství, ať už je jakékoliv.“

David se na několik minut odmlčel a na tváři se mu uhnízdil neproniknutelný výraz. Prsty si přitom pohrával se sklenicí vody, jako by nad něčím stále dokola váhal. „Tvrdíte, že Edenie neznamena nic víc než obří podvod. No dobře,“ protáhl a bedlivě si hostitele prohlížel. Oči se mu stáhly do krokodýlích šterbinek a celé tělo se napjalo v předtuše prehistorického boje. „Dejme tomu, že jste vzbudil mou zvědavost. Můžete mi ale předložit konkrétní důkazy?“

„Začnu trochu zeširoka. Nezbyvá mi moc času ani sil, proto mi teď dopřejte tu pošetilost trochu se rozpovídat, když přede mnou sedí pozorný posluchač a moje tělo ještě neumírá. Možná už nedostanu příležitost si s někým takhle popovídat,“ pousmál se starý pán, ale na tváři se mu zráčil výraz plný bolesti a únavy. David nepotřeboval lékařský diplom, aby si uvědomil, jak vyčerpaný je.

„Zaplatil jste mi letenky i plat za tenhle den, takže ten čas využijte dle svého uvážení. Koupil jste si ho.“

„Správně. Učíte se rychle, že ano? Víte, za sedm dekad jsem poznal pravdu o světě, o společnosti, o lidském charakteru a povaze. Peníze dávají člověku strašně velkou moc. Obrovskou a strašlivou zároveň. A s mocí bývá problém. Zvláště s takovouto. Někdo říká, že moc a peníze kazí charakter, jiný, že ho pouze doopravdy odhaluje. Vyberte si. Podle mého úsudku jsou všichni lidé špatní a zkažení, jen to umí více či méně dobře skrývat. Nás dva nevyjímaje. Každý den se o tom můžete přesvědčit na vlastní kůži. Život v lidské společnosti probíhá podle mnohem drsnějších a nelítostnějších pravidel než mezi zvířaty. A někdy dokonce i bez pravidel.

Možná čekáte, že pronesu vzletnou, patetickou frázi o tom, jak bych si někdy přál být chudý. Nejsem idiot. Nikdo netouží po chudobě. Peníze představují skvělou věc, ale nesmí se zapomínat, že jde o pouhý prostředek štěstí, nikoliv štěstí samotné. My dva jsme se poznali před cirka třemi hodinami. Za tu dobu jste si na mě utvořil názor a nyní mě považujete za arogantního, domýšlivého, možná trochu vrtošivého starce, kterému leží na kontě miliardy dolarů, a jediné, co vás drží v téhle místnosti, je naděje, že část z těch peněz se přesune i na váš účet. Takže nejste v ničem lepší než já.“

„Netvrdil jsem to.“

„Ale uvažujete tak. Chudí lidé si z nějakého pošetilého důvodu vždy myslí, že jsou morálně lepší než bohatí. Jako by se za každým bohatstvím nutně skrýval podvod. Jako by se jeden nesměl mít lépe než druhý. Tohle levičácké smýšlení se mi hnusí!“

„Nicméně přesně na těchto zásadách stojí Edenie,“ pokýval David ztěžka hlavou. „Vzdali se peněz, všichni dostávají statky rovným dílem, každý má právo na jídlo, ošacení, práci a bydlení... Pokud tenhle pocit nelibosti pramení jen a jen z vašeho ega považujete za důkaz čehosi, začínám litovat času, který jsem strávil v letadle.“

„Ne tak zhurta, příteli. Jsem až do morku kostí přesvědčený kapitalista. Všechno, co jsem v životě získal, jsem si vydobyl vlastní pílí nebo zdědil po předcích, kteří po generace rozšiřovali rodinou doménu krví, potem a slzami. Nikdo nám nedal nic zadarmo, všechno jsme si vydřeli sami. Stejně jako jste se vypracoval vy. Mohl jste skončit v nějaké špinavé díře nebo se protloukat jako ta holka, kterou jsem před půl hodinou vyrazil a která jako tisíce dalších čeká, že jí štěstí spadne samo do klína. Nespadne. Vy jste štěstí šel naproti, i když jste se nenacházel v nijak skvělé startovní pozici. Rodiče neuměli jazyk, pracovali na podřadných pozicích

a kolikrát jste celé měsíce neměli co jíst. A přesto jste vystudoval vysokou školu v cizí zemi a prosadil se v těžké branži.

Socialismus, potažmo komunismus, je nemoc mládí, kdy ještě věříte, že změníte svět v lepší místo. Místo, kde se budou mít všichni dobře, nebudou si závidět, podvádět se, okrádat jeden druhého... Jenže když dospějete, pochopíte, že tonete v bludech a iluzích, jež sice nepostrádají vznešenou krásu a ušlechtilost, jenže servírovat je člověku znamená stejnou hloupost jako chtít naučit prase jíst příbory. Prostě blbost!“ vyrazil ze sebe a tvář mu potměněla. Když se znovu nadechl, hlas mu ještě víc zdrsněl. „Nasypte praseti kýbl sraček do džberu a bude šťastné! Učte ho jíst z talíře a bude vás nenávidět! S lidským charakterem se to má na vlas stejně. Společnost na socialistických principech jednoduše nemůže fungovat – to je holý fakt, ať jste demokrat, fašista, kapitalista nebo komunista. Nezáleží na ideologii, ale na lidech. Vezměte si příklad z křesťanství. Ježíš přinesl lidem krásné ideály o lásce k Bohu a bližnímu, o milosrdenství, o hodnotě života, o štěstí. A jeho následovníci se ve jménu té samé lásky dva tisíce let mydlili hlava nehlava, až v zápalu misijní horlivosti vyhubili celé národy. I z nejkrásnější věci lze vytvořit nejubožejší

ohavnost, to si pamatujte. Vždycky totiž záleží na lidech.

Edenie vyhlíží jako úžasná idea, ale právě tím a pouze tím je a zůstane. Z hlediska ekonomiky i lidského charakteru patří do říše snů.

Neúspěšných pokusů o Edenii jsme zažili v dějinách už přešel, ať už se bavíme o chiliastických hnutích, průmyslnících 19. století s velkým srdcem nebo třeba hippies. Zajímavé, že každý hippie nakonec buď dospěl, nebo skončil špatně, že? A pak najednou někdo přijde a tvrdí, že už tu po tři generace funguje soběstačná, dokonale šťastná společnost, ze které by si Marx s Engelsem ustríkávali blahem, ovšem není přitom ochotný podat sebemenší důkaz skeptikům? Věřte, nebo nechte být. Děkuji pěkně, ale nevěřím. Uvěřil bych, kdyby se psal rok 2016 před Kristem a ne 2016 po Kristu, a kdybychom se bavili o vesnici s deseti rodinami a ne o ostrovech, na nichž údajně žijí desítky tisíc spokojených rodin. Nepřipadá vám zajímavé, že nejsou svolní poskytnout ani ty nejzákladnější informace o tom, jak početná populace na nich žije? Proč? Co když slavná Edenie ani neexistuje? Viděl někdo satelitní snímky? Plul někdo kolem jejich břehů?“

„Kdyby ovšem neexistovala,“ David zatajil dech, „co by se dělo se všemi těmi lidmi, kteří na ni každoročně odplouvají?“

„Dobrá otázka, že ano?“ zamrkal stařec a na moment se mu vrátila barva do tváře. „Kam a proč plují? Kde končí lidé, které vezou na palubě? Proč se dosud nikdo z Edenie nevrátil? Opravdu jsou tam všichni tak šťastní, že ani jediný z tisíce si to nerozmyslel?“

David mlčel a ohrnul spodní ret. Starý pán sáhl do šuplíku masivního pracovního stolu a opatrně vyndal dva archivní výtisky novin, které položil na desku vedle sebe. David zahlédl v záhlaví černobílého tisku rok 1936 a tučný nadpis v polštině. Na první pohled oba výtisky vypadaly k nerozeznání stejně. David dokonce přečetl datum, i když k němu leželo vzhůru nohama. Shodovalo se. Přesto se mu zdálo, že sazba článků se v pravém dolním rohu liší.

„Víte, kdysi mě přítel zabývající se dějinami seznámil se zajímavou statistikou. Historici píší nejvíc o dvou obdobích. O žádné jiné epoše, válce nebo osobnosti nevzniklo tolik publikací jako o Napoleonovi Bonapartovi a druhé světové válce v čele s Hitlerem. A přestože o druhém tématu vzniklo i nepřeberné množství televizních,

rozhlasových a jiných dokumentů, je s podivem, co s podivem, je nevýslovně zarážející, že o Stanislavu Plodiewském starším v nich až do roku 2010 nenajdete ani zmínku. Na to, o jak významného předválečného podnikatele a mecenáše se údajně jednalo, považuju za vsutku ohromující, že generace historiků ignorovali jeho příběh. Že i když existují stovky zmapovaných osudů auschwitzských obětí, o něm nenajdete ani řádek.“

„Do roku 2010,“ vydechl David a poprvé za to odpoledne cítil, že jeho přítomnost v ponuré denverské rezidenci má smysl. Něco se tu rodilo, něco velkého, něco převratného a děsivého zároveň. „Takže se domníváte, že nikdo takový ani nežil, natož aby založil utopickou socialistickou společnost v jižním Pacifiku.“

„Nabízím víc než domněnky. Před vámi leží hmatatelný důkaz,“ usmál se starý pán a Davida při tom úšklebku zamrazilo v zádech. Spatřil v něm zlověstnou předtuchu, strach před něčím ošklivým, zároveň však fascinujícím. „Podívejte se na tyhle dva výtisky předválečných polských novin. Tisk je prostě báječná věc. Potřebujete zjistit, co se odehrálo před dvaceti, padesáti, sto lety? Probádejte archivy a čtěte, o čem psali tehdejší novináři. Jistě mi dáte za pravdu, že pokud by existoval

velkopodnikatel Plodiewského formátu, stěží by ho domácí i zahraniční periodika vytrvale ignorovala. A přesto...“

„...přesto v nich chybí sebemenší zmínka? Stejně jako v knihách?“ nakrčil David obočí a tentokrát už cítil opravdu silný příval zvědavosti. Hostitel před něj celou dobu pokládal pečlivě přichystané dílky skládanky, které do sebe zdánlivě nepasovaly, ovšem nyní vytvořily dokonalý obrázek podvodu století, možná tisíciletí! A on, David Kvapil, by se mohl stát tím, kdo ho odhalí světu!

„Něco se přece jen objevilo a v tom vězí to kouzlo. Najal jsem si několik špičkových historiků a detektivů, aby prolezli každičký archiv a knihovnu na světě a vyšťourali všechno o tomhle zázračném zachránci lidské rasy. A ejhle, ono nic. Roky práce a nula. Jenže pak někdo zjistil o mém malém soukromém pátrání a náhle se jako houby po dešti rojily noviny s velmi věrohodnými zprávami a informacemi o Plodiewském starším. Jako náhodou z dat, kdy se originály nedochovaly, nebo jich zbylo jen pár kousků. A ty se jakýmsi zvláštním řízením osudu vypařily z povrchu zemského. Přesto se mi povedlo jeden zachránit. Pozorně se podívejte. Ty samé listy, ten samý den, ty samé články...“

„Až na spodní pravý roh. Místo sloupečku o Hitlerově olympiádě v Berlíně se tu píše o tom, jak Plodiewski starší rozšiřuje závod na výrobu bot v Krakowě.“ David sáhl po zbytku bourbonu, i když si před hodinou svatosvatě slíbil, že už se ho nedotkne.

„Jde o neskutečně zdařilé falsum, což mi potvrdili hned tři význační experti. Někdo si s tím dal obrovské množství práce a investoval do toho nemalé prostředky. A to mě děsí, Davide. Velmi děsí,“ dodal stařec chraplavým, slábnoucím hlasem. David vzhlédl od novin a neunikla mu změna vráscité tváře. Zbělela jako čerstvě vyhaslý popel, oční důlky se propadly ještě víc a Davidovi se pojednou zdálo, že hledí do prázdných očí mrtvoly.

„Jenže kdo a proč to udělal?“

„To právě musíte zjistit.“

„Hm... stále ale nechápu jedno. Proč vám Edenie leží tolik v žaludku? Proč se jedná o poslední věc, kterou musíte vyřídit, než umřete?“

„Protože...“ starci došla slova hned na začátku věty. Očima zabloudil ke dvěma fotografiím na stole. Kromě designové lampy, nože na otvírání dopisů a dvou pouzder na značková pera a kalendáře se jednalo o jediné stálé vybavení dokonale vyleštěné desky.

„Jde o to, že nechci, abyste odhalil záhadu Edenie pro tu záhadu samotnou. Pranic mi na ní nezáleží. Označme to za vedlejší produkt vašeho úkolu. Zaplatím vám za to, že mi z Edenie přivedete někoho zpátky.“

„Koho?“ zeptal se bez dechu David. Záležitost nabrala na nečekaných obrátkách. Starý pán uchopil bližší ze dvou rámečků a podal ho Davidovi. Novinářovi oči spatřily půvabnou, asi dvacetiletou křehkou brunetku s hřejivým úsměvem a drobnými rameny. Ve vlasech se jí žlutily květy slunečnic a na sobě měla vzdušné béžové šaty. Běžela zrovna po louce, když ji načapala spoušť fotoaparátu.

„Přiveďte mi domů moji dceru. Když to dokážete, zaplatím vám, kolik si řeknete.“

Davidu znovu zamrazilo. Ten sebejistý, egocentrický patricij ho teď div neprosil na kolenou! Jeho, potomka přistěhovalců z Evropy!

„Jak se jmenuje?“ zeptal se, aby vyplnil tíživé ticho.

„Sarah Debra Holmesová. Nemám už žádného dalšího potomka a vlastně ani příbuzného. Se Sarah jsme se nerozešli zrovna v dobrém,“ soukal ze sebe starý pán. „Narodila se z druhého manželství. Tehdy jsem byl ještě o pár let starší než vy teď. Skoro jsem se už bál, že jsem neplodný. A pak se

mi narodilo tohle štěstí. Jenže jsem nepatřil mezi vzorné otce. Neoznačil bych se za špatného tátu, ale prostě... Nějak to úplně nefungovalo. Miloval jsem ji, ale zřejmě jsem jí to nedokázal dát dostatečně najevo. A možná jsem se k ní choval až příliš tvrdě. Rozumějte, přál jsem si, aby kráčela v mých stopách. Aby obstála a uspěla v životě. A pokud hodláte dosáhnout takhle těžkého cíle, musíte se už od dětství připravovat a trénovat v tom být silný a svým způsobem zlý. Obětovat určité věci. Hodní lidé totiž ve zlém světě neobstojí. Naivní ryba nepřežije mezi žraloky. Aby toho nebylo málo, žena umřela měsíc po Sářiných dvanáctých narozeninách. Otevíralo se před ní nejsložitější období dospívání a ztratila člověka, k němuž měla nejbliž. I já ztratil někoho, koho jsem velmi miloval. Každý jsme tu bolest snášeli po svém. Kdybychom spolu dokázali mluvit... V období pořízení téhle fotografie se u ní vyhranilo ostré sociální citění. Začala mě takřka nenávidět a a priori odmítat všechno, co jakkoliv souviselo se mnou a mým bohatstvím. Víte, věřím, že každé dítě si v určité fázi přestane rozumět s rodiči a neguje řadu věcí, které dřív milovalo. Postupem času se to ale zase srovná. Nepochybně přirozený vývoj osobnosti a touha

po osamostatnění. Bohužel u nás se to změnilo v takřka ideový souboj kapitalismu a komunismu.“

„Čas neotupil ostří sporu?“

„Neměl jsem možnost to zjistit. Sára se mi ve slabší chvílce přiznala, že je zamilovaná. Do dívky. Dvojnásobná rána pro někoho jako jsem já, nemyslíte?“ utrousil stařec ironicky a vzal si zpátky rámeček s fotografií. „Už jen chybělo, aby to byla negryně. Snad bych se s tím vyrovnal, jenže... Neposkytla mi čas.“

„Odešla do Edenie.“

„Obě dvě. Zažádaly si o občanství hned v roce 2011 a oni jim vyhověli. Od té doby o ní nemám sebemenší zprávy. První dva roky jsem se nezajímal. Zaslepeně jsem se tvářil, jako bych nikdy žádnou dceru nezplodil. Ovšem s postupujícím časem jsem začínal chápat, jak moc mi chybí a co pro mě znamená. Chtěl jsem ji zpátky, ale nedokázal jsem ji najít a přivést domů. Ztratila se ze zemského povrchu. Čím víc jsem přitom o Edenii zjišťoval, tím více rostly moje obavy.“

„Pět let je zatraceně dlouhá doba,“ odušil David.

„Ano, vím. Jsem proto připravený na všechny možnosti. Přál bych si usmířit se se Sarah, jestli to bude možné, pokud ne, chci aspoň vědět, co se s ní stalo. Nechci podlehnout té proklaté nemoci v téhle

strašlivé nejistotě. Odmítám umřít, aniž bych zjistil, co je s mojí dcerou!“

„Pořád nechápu proč já?“

„Záleží na tom? Říkejte si tomu třeba instinkt. Něco mi našeptává, že byste to mohl dokázat. Najal jsem si už soukromé detektivy, vynaložil jsem obrovské sumy dolarů a za tři roky pátrání ani ťuk. Edenie má co skrývat a vy jste výtečný investigativní reportér. Zvládnete vyprovokovat ty, co stojí v pozadí. Chytnete stopu a půjdete po ní neomylně jako ohař. Máte v rukou sdělovací prostředky a to vám dává velkou moc. Vezměte si tyhle noviny. Začněte s nimi. Narušte skořápku dokonalosti vyvoleného světa. Pokládejte nepříjemné otázky, pátrejte po Plodiewském starším, vezměte si k ruce, koho uznáte za vhodné. Neřešte výlohy a účty posílejte na mou adresu. Nekoukejte na čas ani jiné zaměstnání, zaplatím vám taxu, kterou si nadiktujete. Postarám se, abyste získal Nicol do péče. Výměnou žádám jediné – vraťte mi mou dceru.“

„Promyslím si to,“ zamumlal David a zvedl se. Déšť venku neustával a on cítil podivný chlad v duši. Potřeboval si to promyslet. Dlouze a vážně promyslet. Starý pán mu učinil nabídku, která se neodmítá. Lhal by však sám sobě, kdyby si

namlouval, že ho zároveň nevydělala. S kým by se pustil do křížku, kdyby na ni kývl? Do jak nebezpečného dobrodružství by se vrhnul?

„Rozumím. Ale neotálejte příliš. Čas představuje to nejcennější, co teď máme a nám oběma utíká zpropadeně rychle.“

„Uvidíme,“ zopakoval na rozloučenou, ale cestou dlouhou chodbou za čekajícím šoférem se bál, jestli už není dávno rozhodnuto za něj. Možná bylo rozhodnuto ještě předtím, než ráno v New Yorku nasedl na letadlo.

Kapitola 2, Paříž, Francie, duben 2016

Měl to být jeden z těch dnů, na které po letech vzpomínáte s melancholickým úsměvem na rtech, když otáčíte ztuhlé stránky zažloutlého fotoalba. Měl to být jeden z těch dnů, kdy od časných ranních hodin až do pozdního večera dopadají na ramena všech hřejivé sluneční paprsky, kdy se domem a zahradou rozléhá zvonivý dětský smích, všude pobíhají pestře pomalovaní a rozjívení uličníci teprve pár let školou povinní, kdy dospělí nezávazně klábosí a vyměňují si zprávy o starých známých a sousedech. Měl to být jeden z těch dnů,

kdy bude všeho dostatek – dost skvělého jídla a pití, dost čokoládových sladkostí, bonbónů a velkého narozeninového dortu, dost roztomile zabalených a popsaných dárků a samozřejmě – spousta dětských úsměvů.

Byl to den, kdy Michelle slavila desáté narozeniny – první „veliké“, jak s oblibou říkala už tři měsíce dopředu a Marion s Jean-Pierrem se snažili, aby se jako každý rok změnil v ty dosud nejkrásnější. A tyhle speciálně, protože patřily mezi ty nečetné kulaté. Měly se zapsat do rodinné kroniky nezapomenutelným písmem. A ten původně krásný, teplý jarní den na pařížském předměstí se pro rodinu Seignerových stal doopravdy nezapomenutelným – jenže z dočista odlišných důvodů, než si představovali.

Ten den odstartoval koloběh děsivé noční můry, z níž neexistovalo probuzení jinam, než do ještě horšího a strašlivějšího snu. Ten den změnil všechno.

Michelle se narodila dvanáctého dubna, její velký den tedy vycházel na úterý, nicméně Marion rozhodla, že oslava proběhne už o víkendu – samozřejmě jak jinak, jen si to představte, všechno to jídlo, pozvání hosté, domácí přípravy, uklízení, aby se nikde neválelo ani smítko prachu, nákupy,

balení dárků a tak dále a to podnikat ve všední den? Ani náhodou! Jean-Pierre sice měl trochu připomínky, protože i na prahu čtyřicítky zůstal v jistých ohledech ovlivněn svou matkou Clotildou, nesmírně pověřčivou ženou z Provence, která by narozeniny ani svátek neslavila ani o den dopředu, ale nakonec povolil. Clotilda Seignerová to už nesčetněkrát Marion vysvětlovala se stařeckou zarputilostí a přesvědčením o své pravdě a hlouposti mladých. Uráží tím Boha a přivolávají na sebe neštěstí, strachovala se a tvářila se přitom hrozivěji než zanícený hugenotský kazatel. Jean-Pierre Seigner sice v nadpřirozeno nevěřil, přesto ho později v nemocnici při dlouhých, napůl probdělých a napůl v polospánku protrápených nocích napadla podivná myšlenka: Proč tu oslavu neodložili na další víkend?

Rozumově věděl, že by to samozřejmě zhola nic nezměnilo, jenže... Něco z iracionální víry a pravěkého strachu z nadpřirozena jeho rodičů pulsovalo i v jeho osvícenecko-ateistickém, byť pokřtěném, srdci. A snad i proto, když u lůžka Michelle bděla Marion nebo přišli lékaři na vizitu či sestry vyměňovat povlečení, zabloudil někdy veden neviditelnou silou až do nemocniční kaple, kde on, tvrdý a nesmlouvavý státní zástupce, kterého

kolegové i sousedé osočovali z arogance, egoismu a nabubřelosti, vkleče a se slzami vytékajícími zpod brýlí s černými obroučky a klikatícími se vousy téže barvy, pokorně prosil Boha, v něhož nevěřil, o život milované dcery.

Jako první dorazili Isabella a Christian Brunetovi, rodiče Marion, oba již v důchodu. Jelikož obě babičky i dědečkové Michelle rozmazlovali, jak mohli, nevěděla zakrátko mladá dáma, komu dřív věnovat pozornost. Marion pozvala i své dvě kamarádky ze sousedství, Geneviève Bounetovou a Veronicu Duchaussoyovou, které přivedly své ratolesti přibližně v Michellině věku – pihatou Caroline Bounetovou a dvojici rozpustilých sourozenců Charlotte a Jéroma Duchaussoyovi. Přijela i Jean-Pierrova sestra Julie s manželem Claudem Milleronem a doma nezapomněli kromě hromady dárků ani bratrance oslavenkyně, zlobivá dvojčata Alexe se Sébastienem, které od sebe nerozeznali ani vlastní rodiče. Když se k tomu připočetli kamarádi ze školy, které si pozvala sama Michelle, tedy Sophie, Valérie, Chantal a Dennis s Marcem, v domku poblíž Seiny to pulsovalo životem jako už měsíce ne. Michelle rozbalovala dárky, létala od jednoho ke druhému, chvíli chtěla každému ukazovat nové tapety v dětském

pokojíčku, pak zase úžasný dům na stromě, který jí stloukl táta minulý měsíc, do toho nevěděla, jaký narozeninový dárek se jí líbí víc, nemohla se dočkat rozkrajování dortu a stále vyhlížela, zda se odněkud nevyonoří toužebně očekávané štěňátko.

Kolem druhé hodiny odpoledne už propadala skepsi, protože všichni pozvaní už dávno dorazili, každý ji už obdaroval a zdálo se, že se rozhodli respektovat striktní zákaz, který v tomto směru vydala máma – žádné chlupaté nebo opeřené zvíře nepřekročí, nepřeskočí ani nepřeletí práh jejich domu, pokud nebude určené k okamžité konzumaci.

„Mami, maminko, maminečko! Starala bych se o něj, slibuju! Každý den bych ho krmila, brala na procházky, hrála bych si s ním a měla ho strašně moc ráda. Tááákhle moc! Stejně jako mám ráda tebe a tatínka! Mami, prosím, Albertovi rodiče pořídili pejska a je to ten nejúžasnější tvor, jakého jsem kdy viděla, strašně moc bych si přála ho mít taky, slibuju, že...“

Od chvíle, kdy Albert Moreau, Michellin spolužák a kamarád z vedlejší ulice, vyškemral k Vánocům černého pudla, Michelle se zmocnila neovladatelná touha po vlastním čtyřnohém mazlíčkovi. A Marion, která jí jen s těžkým srdcem

něco odpírala, tentokrát zůstávala neoblomná. Nic nezabraly slzičky v kaštanově hnědých očích, chvějící se bradička ani třesoucí se růžové rtíky, vytrvala dokonce i tehdy, když Michelle souhlasila, že bude nosit cop, který jinak nesnášela, a s vypětím všech sil se Marion ubránila, i když Michelle v pololetí donesla na vysvědčení samé jedničky.

„Vidíš, mami? Slíbila jsem, že se tu matematiku doučím a splnila jsem to! Tak proč mi nevěříš, že bych se starala i o pejska? Prosím, prosím! Už jsem mu dokonce vymyslela jméno, říkala bych mu Sep, to jako že pes pozpátku, byla by to hrozná legrace, až bychom na něj venku volali Sepe, Sepe a nikdo by tomu nerozuměl...“

„Broučku, ty si neumíš představit, jaké starosti obnáší pořídit si pejska,“ vysvětlovala jí Marion trpělivě, hladila ji ve vláscích a sledovala hořké slzy, jak se vpíjejí do tuniky. „Potřebuje chodit aspoň třikrát denně na dlouhé procházky, všude z něj padají chlupy, nanosí do domu špínu ze zahrady, zničí tam všechny záhonky, okouše všechn nábytek, počůrá kdeco včetně koberců...“

„Já ho vychovám! Uvidíš, že ti nezlomí ani kytičku!“ durdila se Michelle, bušila se v hrudník a o upřímnosti jejich slibů se nedalo pochybovat,

jenže Marion oproti dětské víře disponovala dospěláckými zkušenostmi.

„Zlatíčko,“ hladila ji a utěšovala, „víš, že babička mívala psy. Rickyho si dokonce ještě pamatuješ, ne? Bylo ti pět nebo šest, když ve sklepě sežral návnadu na krysy a otrávil se. Já jsem s babiččinými pejsky vyrůstala-“

„Aha! Ty jsi měla pejska a já nesmím! Proč?“

„A proto vím, co péče o ně obnáší. To nezvládne desetiletá holčička, i když je sebešikovnější jako ty. Nakonec by to zbylo na mně a na tatínkovi a víš, že oba trávíme spoustu času v práci, tatínek chodí domů pozdě a já se starám o celý obchod a kolikrát taky nevím, kde mi hlava stojí. A pejskovi se musíš věnovat pořád, nemůžeš mu říct, počkej, až vyřídím tyhle e-maily a telefony, když škrábe na dveře, počkej, až se najím, počkej, až přestane venku pršet, až vyležím tu chřipku... Až vyrosteš, zařídíš si vlastní bydlení. Pak si pořídíš psů, koček, dětí a kdoví čeho, kolik budeš chtít, ale v tuhle chvíli se mě snaž pochopit, broučku, protože...“

Teď, v přítomí nezdravého nemocničního pokoje, se jí ta slova vracela jako bumerang a řála ji do srdce. Jak se za ně nenáviděla! Až vyrosteš... Michelle ležela na jednotce intenzivní péče a už nevypadala jako princezna z pohádky, připomínala

spíš rozbitou panenku z nepovedených hororů. Obličej měla bledý, takřka sinavý, dolíčky ve tvářích propadlé, vlasy spleené a neučesané. Hubené ručičky s drobnými prstíky odpočívaly bezvládně na šedé nemocniční dece. Dětský hrudníček se nepatrně zdvíhal, přesto se Marion bála, že co chvíli je Michellin dech přerývaný a slabý, několikrát už zburcovala sestru, že její dítě nedýchá, ale naštěstí se pokaždé ukázalo, že poplach spustily jen přetažené, zoufalé nervy.

Proč jí toho psa nepořídili? Zatraceně, každé dítě si přece přeje domácího mazlíčka! Jak mohli být tak sobečtí? Až vyrosteš, až vyrosteš... Jenže Michelle možná už nikdy nevyroste! Michelle, její malá mořská víla s kaštanovými vlásky a očkama, její vzorná žačka se samými jedničkami, její milované děťátko tady teď leželo v tom hnusném, neosobním pokoji páchnoucím dechem nemocnice a obklopené obřímí blikajícími a pípajícími stroji většími než ona sama, a umírala. Tiše tu ležela a prohrávala svůj boj a život a co dělala ona, její máma, když ji nejvíc potřebovala? Jak jí pomáhala? Jak jí vůbec mohla pomoci? „Nemůžete dělat nic, jen doufat,“ sdělil jim ošetřující lékař, když vyslechli diagnózu. V ten moment se na něj málem vrhla a uškrtila by ho zlostí, kdyby nezasáhl Jean-Pierre.

Stalo se to, zrovna když s Geneviève Bounetovou vyťahovaly dort z lednice a Veronica Duchaussoyová chystala talířky, desertní vidličky a šálky na čaj a kávu pro dospělé a Marionina máma Isabella rozlévala dětem vychlazený džus do sklenic z barevného skla. Mužské pohlaví v kuchyni v danou chvíli zastupoval pouze Christian Brunet, napůl klimbající nad stolem.

„Jen se tady pleteš, dědku,“ činila mu manželka. „Kdybys mně aspoň podal další krabici džusu... Spát můžeš jít na gauč do pokoje pro hosty.“

„Počkej, až ti bude osmdesát,“ zavrčel nerudně stařec s pár bílými vlasy a velkými laloky pod zarudlýma očima.

„Je mi akorát o šest let míň než tobě a podívej se, co všechno doma zastanu. No, kdo se nám stará o domácnost, jen řekni. Ty to nejsi. A jestli ti teď neprodlouží ten řidičský průkaz, budu tě tam mít už opravdu jen na lapání prachu. Na okrasu, můj drahý, už řadu let ne.“

Staříčkový Christian Brunet cosi nesrozumitelného zavrčel a Marion s Geneviéevou si vyměnily pohledy, které vydaly za tisíc slovo.

„Jak je na tom Michelle s tím kašlem? Pořád se to nelepší? Claude říkal, že by ji poslal na vyšetření do nemocnice. Zařídil by vám to tam. Víš jak,

abyste nemuseli čekat dva měsíce a nedostali se k nějakému blbovi.“ Do kuchyně právě vstoupila Julie Milleronová a přinesla špinavé nádobí, které v obývacím pokoji zbylo ještě od grandiózního oběda. Počet osob se tak v malé místnosti zvětšil na dvojnásobek pro pohodlnou existenci. Isabella Brunetová začala opět nevybíravě vyhazovat svého chotě.

„V posledních týdnech se to zlepšilo. Už ji tolik neslyšíme,“ zauvažovala Marion.

„Claude si myslí, že by se to nemělo podceňovat. Přece jen se to vleče už docela dlouho, ne? Třeba – snad – to nic není, ale Claude povídal, že i taková obyčejná dušnost často signalizuje vážná onemocnění.“

„Vždyť je jí teprve deset,“ namítla Veronica Duchaussoyová, jakoby snad věřila, že malé děti nemůže potkat nic zlého.

„To proto, že tady pořádně netopí! Šetří a mají tu zimu jak v Rusku a chudák dítě trpí permanentní rýmou!“ vytrhl se starý pán z polospánku a zahartusil hlasem generála. Aby dodal svým slovům váhu, ještě zašermoval rukou ve vzduchu.

„Ale kuš, dědku!“ obořila se na něj jeho drahá polovička a zdálo se, že kdyby právě nevyprázdnila karton pomerančového džusu, ocitla by se jeho

sladká šťáva za bleděmodrou kostkovanou košilí jejího manžela.

„Prosím tě, tati!“ zvrátila Marion oči v sloup.

„No jo, vy dvě tomu tak rozumíte...“ zamumlal a chvíli na to už zase klímal.

„Několikrát si minulý týden stěžovala na bolest hrudníku,“ obrátila se Marion ke švagrové.

„Může to něco znamenat? Volala mi to i paní učitelka ze školy. A Jean-Pierrovi připadá, že se poslední dobou strašně snadno unaví a celkově tak nějak zeslábla. Mysleli jsme si, že to jde s věkem, že na ni přišlo takové to období, ale když teď o tom tak přemýšlím-“

Zvenku se ozvala tupá rána následovaná dětským křikem. Sekundu na to nějaké dítě vletělo do obýváku a cosi splašeně řvalo. Marion slyšela dusot nohou, jak Jean-Pierre, Claude a možná i Pascal Seigner vyskočili od sledování fotbalového přenosu a zděšeně vyběhli ven. Tam hlídala děti Clotilda a k Marion nyní otevřeným oknem pronikal její naléhavý křik: „Jeane! Rychle, Jeane, sem!“ Potom zaslechla ještě Clauda, jak řve: „Pusť mě k ní! Já jsem doktor! Zavolej sanitku!“ Marion sklouzl pohled na bílý dort, na jehož horním patře cukrář růžovým krémem vyvedl ozdobnou desítku a ona včera večer zapíchala do kruhu na okraji deset

zelených svíček. Najednou s hrozivou jistotou věděla, že muži venku mluví o Michelle a ne třeba o Caroline, Charlotte či Sophii, Valérii nebo Chantal. Do kuchyně se vřítíl jako ničivý monzun Sébastien, oči navrch hlavy, zpoceně vlasy z čela. „Mami, Michelle se udělalo špatně! Máš tátovi okamžitě přinést jeho kufřík z auta! Pospěš si!“

Marion vyklouzl dort na zem a rozprskl se na všechny strany.

Kapitola 3, Cartagena, Kolumbie, květen 2016

Álvaro García Pérez se přiblížil půl století věku. Za skoro pět desetiletí vedl roztodivný, nejrůznějšími zákoutími se klikatící, divoký a temný život, aby nyní, po četných peripetiích a nanejvýš nepravděpodobných událostech, našel klid a smír duše u Boha. Pro dobré křesťany, se kterými se scházel při bohoslužbách v rozpadajícím se katolickém kostelíku na kraji města, pozůstatku španělské koloniální nadvlády ze sklonku sedmnáctého století, to představovalo logické vyústění jeho životní pouti (ačkoliv Álvaro García Pérez se ještě necítil na jejím konci). Zůstávalo

smutným faktem, že více jak tři staletí starý, a stejně tak dlouho chátrající svatostánek boží vyhlížel ze všech budov Álvarovi chudinské čtvrti nejlépe. S Annou Marií, dětmi i početným příbuzenstvem každou neděli zasedali do jeho skřípajících a praskajících lavic a doufali v lepší zítřky.

Mnohé lidi by se stejnou samozřejmostí pohoršilo Pérezovo obrácení se k duchovnu. Spatřovali by v něm jen faleš a pokrytecký kalkul, jak dosáhnout nějaké výhody. Jenže Álvaro García Pérez byl příliš bezvýznamný, aby se kdokoliv zamýšlel nad jeho spirituální existencí. Ti, kteří ho znali, umírali pod tíhou každodenních starostí a nezajímali je žádné hluboké otázky, kromě takových jako: Čím večer nakrmím děcka? Jak přežiju další den v bezútěšném cartagenském ghettu? Jak to, že jsem zase těhotná? Kde ukradnu prachy na další fet? Osoby, které nemusely jít do polosyta a pít do polopita, ani netušily, že Álvaro García Pérez existuje. Věděli o davu jemu podobných lidí, štítily se jich a považovali je za problém podobný hnisavému vředu.

Nicméně pro Álvaro García Péreze nic z výše uvedeného nehrálo roli. Ve svém jednoduchém světě s primitivním uvažováním, kde se více než na rozumové operace spoléhal na zvířecí instinkty

a přežíval díky prastarým pudům zakořeněným hluboko pod slupkou moderního člověka, bylo podstatné jediné – že on v Boha uvěřil. Hluboce a upřímně a víra v jeho laskavost mu dodávala naději a naděje zase sílu a díky síle zvládl zajistit přežití své rodiny. A rodinu miloval stejně jako Stvořitele, ačkoliv i do téhle lásky musel dospět strastiplnou cestou.

Když do něj Juan Salinas kopnul, aby na sebe upoutal pozornost, a oznámil mu, že v kanceláři má „neodkladný telefonát“, vyděsil se. Vylezl zpod Fordu s nespolupracující převodovkou, utřel si šmír z dlaní do ještě špinavějších modráků a cítil, jak se mu čelo orosuje potem. Tentokrát však ne vinou špatně větrané dílny (klimatizace do téhle části světa ještě nedorazila), kde se lopotil tucet dělníků nad potlučenými a naříkajícími plechovými krasavci. Pracoval tu už téměř dva roky, nejdéle na jednom místě od posledního propuštění z vězení, sekal latinu a snažil se, i když cejch ze sebe nemohl dostat stejně jako černá vězeňská tetování ze stárnoucí kůže.

Potil se strachem. Báł se, protože do práce mu nikdo nevolal. Nikdo z mechaniků si nedovolil, aby někdo otravoval v mistrově kanceláři jeho jménem. Ale teď kdosi žádal Álvara. Kdo a proč? Něco se

přihodilo. Od rána ho jímala divná předtucha. Věděl to. Bůh ho varoval. Kráčel vstříc Salinasově kanceláři na lešení v prvním patře jako v opileckém oparu v obavách nejhoršího.

„Volá tvoje stará. Podle hlasu jsi buď vyhrál v loterii, nebo ti umřeli oba fagani naráz,“ ušklíbl se Juan Salinas, zatímco do Álvara strkal, aby přidal do kroku. Ozvěna kovových schodů zanikala v rachotu dílny. „Jestli mi tam něco zasviníš, ty smradlavý prase, neznám se. A pospěš si, nemáme na to celý den. Ty krávo, měla fakt divnej hlas. Asi se přihodilo něco sakra ošklivého v tvém hnízdečku lásky.“

Álvaro García věděl, že Salinasovo srdce má podobu černého kamene. Snažil se ho nevnímat. Byl to zlý člověk, věděl to Álvaro, věděli to ostatní mechanici, věděl to i Rodrigo Parra, majitel tohohle a čtyř dalších na vlas stejných servisů ve městě. Ale nikdo to neřešil. Asi tak jako miliardu dalších palčivých problémů tohohle drogami a zločinem opojeného města na pobřeží. Prvních šest měsíců, když sem Álvaro nastoupil, se párkrát sotva udržel, aby mistrovi nepřechánil fešácky strížený knírek imbusovým klíčem.

Juan Salinas ho provokoval jako každého nováčka, týral ho a šikanoval, takže mu poskytl

dostatek příležitostí trénovat předsevzetí z posledního pobytu v káznici, že už se nikdy nenechá zavřít. Možná ho nesnášel víc než ostatní kvůli jeho pestré minulosti, která zahrnovala snad všechny ilegální činnosti provozované v Latinské Americe a ještě něco navíc, ale třeba si jen Álvaro fandil. Juan Salinas byl prostě zlý, zákeřný člověk, kterých po světě chodí mraky. Snad za to mohlo nešťastné manželství, snad žaludeční vředy, možná přílišná slabost pro lahev alkoholu. Tak či onak, jako mistr fungoval obstojně a spokojil se s lehce podprůměrnou gáží, takže si ho starý Rodrigo Parra držel ve svém byznysu. A tak či onak, Álvaro počáteční krutovládu vydržel a zhruba po půl roce se dočkal klidu zbraní, když se Salinas zaměřil na novou oběť.

Bůh totiž Álvaro Garcíovi Pérezovi otevřel oči. Odpouštěj a bude Ti odpuštěno, kázal mu otec Alejandro ve vězení. Álvaro se dlouho zdráhal uvěřit. Odmítal pastýře lidských duší, ale otec Alejandro vytrval ve zdánlivě nemožné misii. A jako odměnu si vysloužil další ovečku do stáda. V Álvarovi se pojednou za tlustými vězeňskými mřížemi cosi zlomilo a svoje předchozí činy už vnímal odlišněji než dříve. Najednou cítil lítost i hněv, opovržení i soucit. Mohl za to otec Alejandro?

Nebo k němu promlouval Bůh? Pod rouškou zpovědního tajemství se vyzpovídal ze všech hříchů. Nejprve z věcí, za něž si odseděl spravedlivý trest, později i z takových, které nikdy nepřišly na přetřes v soudní síni. Nevěřil, že by mu Bůh odpustil, když porušil přes polovinu jeho přikázání, přesto, když dovyprávěl zádumčivému knězi příběh svého ztraceného života, nezaslechl z popraskaných, bledých rtů tvrdý odsudek, nýbrž slova útěchy. Odpouštěj a bude ti odpuštěno.

„I kdyby tě vybrali za nového papeže, ten hovor nepotrvá dýl než minutu, jinak vyfasuješ neplacenou dvanáctku navíc!“ hrozil mu Salinas, zatímco stoupali po viklajících se schodech do buňky nad dílnou. Álvaro García se přitom vroucně modlil, aby Felicida Rosa i malý Ricardo Emilio byli v pořádku. S Annou Marii už jedno dítě ztratili – nedovedl si představit, že by si tím trápením měli procházet znovu. Stejně jako si neuměl představit důvod, který by vedl Annu Marii k tomu, aby mu volala do práce, protože ona věděla stejně dobře jako on sám, že tím pouze poskytne Salinasovi záminku k další šikaně.

„Jednou vám tyhle telefonáty pěkně osladím. Navykli jste si tady z toho dělat ústřednu a možná právě teď se nám nemůže dovolat klient a my

přijdeme o zakázku. Do háje, kdyby neměla tak strašně zvláštní hlas, naskočila mi z toho husí kůže, ti povídám, tak by mě ani nehnulo plahočit se za tebou dolů. Nejedeš zase v něčem? Třicet sekund, Pérezi, jinak s tvým ptákem nakrmím psy.“

Álvaro se zastavil u příšerně zaneřáděného stolu a než se odvážil chopit se sluchátka, zamumlal: „Děkuji, pane Salinasi. Vyřídím to tak rychle, jak jen to půjde. Protáhnu si o ten čas směnu.“

„To si piš, že si ji protáhneš a ne o minutu nebo o dvě, ale aspoň o půl hodiny! A teď už dělej, ty neřáde, ať mi neblokuješ linku půl dne. Dílna není charita! Nejsme žádná podělaná církev. Čert aby tě i s tvou rodinou...“ zamručel a posadil se do židle, oči zavrtané do Péreze, uši napjaté, aby mu neuniklo ani slůvko. Ten chlap ho dočista vyváděl z míry. Chová se k němu jako k dobytku a on mu za to ještě děkuje! Tihle křesťané!

„Samozřejmě, pane Salinasi,“ odvětil Álvaro a se suchým hrdlem a roztřesenými prsty zdvihl sluchátko. Když si ho přiložil k uchu, jakoby se dotkl rozpálené žehličky. „Můj Bože,“ vyjekl a roztrásl se, až Salinase napadlo, zda telefon neprobíjí. Álvaro změnil barvu a několikrát jen naprázdno pohnul rty. Potom ještě několikrát zopakoval jméno Božího otce i syna a Salinas

se marně snažil dešifrovat, zda tak reaguje na pozitivní či negativní zprávu. Každopádně se nedalo zpochybnit, že Álvaro García Pérez právě vyslechl zvěst, která jím hluboce otrásla a uvrhla ho do hlubokého šoku.

„Tak co? Je z tebe milionář, nebo na tebe doma čeká o jeden hladový krk míň? Oboje je důvod k radosti, řekl bych,“ zkusil to Juan Salinas, ovšem pokus o vtip vyzněl křečovitě. Když totiž Álvaro odložil sluchátko a pohlédl na něj, zářilo se mu ve tváři cosi tak zvláštního, nepopsatelného a hlavně nepochopitelného, že veškerý sarkasmus Salinasovi rázem odumřel na rtech.

„Omlouvám se, pane Salinasi, ale musím odejít. Teď hned.“

„Co- Cože? To-“

Álváro se s dosud nepřítomným pohledem otočil na patě a odkráčel nepřírozeně strnulým krokem přes vrzající schodiště a hlučící dílnu hlavními vraty ven. Šel v montérkách a s náradím cinkajícím v kapsách a nezdálo se, že by vnímal okolí a co víc, že by se od něj nechal zastavit, kdyby se někdo pokusil zatarasit cestu jeho hřmotné postavě. Juan Salinas za ním zíral, dokud mu nezmizel ze zorného pole. „Však on se zítra vrátí a přileze ke mně s prosíkem jako za tím svým Pánbíčkem. Ale to se

může vsadit, že já mu to tak lehce neodpustím,“ odfrkl si, zapálil si cigaretu a vztekle se zatahal za vousy. Tenhle Pérez... Divnej chlap! Nejdivnější, co tu kdy pracoval a že už zaměstnávali zatraceně pochybný existence. Jako většina jemu podobných si prošel kriminálem, vlastně od puberty tam pobýval víc než doma. Ve škole se sotva naučil číst a psát, počty už šly mimo jeho vnímání, zato s auty si rozuměl tak perfektně, že dokázal jakékoliv rozebrat do posledního šroubku za méně jak čtyřicet hodin. Ty jeho ručičky ho přiváděly permanentně do problémů a šeptalo se, že neseděl jen za krádeže, ale že i někomu zakroutil krkem a ne jednou. Jenže řeči se vedou a voda teče... Což o to, postavu by na to měl, přemítal Salinas a zapálil si druhou cigaretu. Když vypne hrud' a napřímí tu svou dubovou palici, zastíní i slunce, jenže co ta jeho povaha? Byla tak zvláště měkká, jemná až slabošská! Určitě za to mohla ta jeho zpropadená víra, opravdoví křesťané patří mezi vážně povedené magory, ale... Salinas, sám křesťan, i když ne náruživý, se zarazil. Co mu do něj bylo? Až se zítra vrátí, osolí mu to a vezme ho zpátky. Tečka. Sáhł po třetí cigaretě a spokojeně vydechl obláček kouře.

Jenže Álvaro García Pérez se už nevrátil a Juan Salinas o něm už vícekrát neslyšel.

Kapitola 4, New York, USA, červenec 2016

Kenneth Malone platil za člověka, o kterém byste na první pohled mohli povědět spoustu věcí, ale zaručeně byste se s ani jednou netrefili. Nedalo se říci, že by klamal tělem, protože klamal jednoduše vším, čím se klamat dalo. Oblečením počínaje, přes objednávku v kavárně až po způsob vyjadřování měnícím se rychleji než dubnové počasí. Někdo by tipoval, že Kenneth Malone pracuje u renomované právnické firmy a viděl by v něm dravého žraloka zítřka, další hvězdu soudních síní s hodinovým honorářem převyšujícím roční výdělek průměrného Američana. Jiný by ho označil za nadějného vlka z Wall Street, který se orientuje v cenných papírech s lehkostí Michelangelova štětce tančícího po stropě Sixtinské kaple. Někdo by si možná pomyslel, že patří ke zlaté generaci mladých manažerů, těch věčně se usmívajících mužů nad věcí, s nablýskanými botami a knoflíky, zaměstnaných u obřích nadnárodních korporací, které hýbou světovou politikou.

Nikoho by nenapadlo, že tenhle mladík nad šálkem cappuccina s karamelovou oplatkou, po kterém ještě dalších pět let budou chtít občanku,

když si půjde do samoobsluhy koupit plechovku piva, patří k nejhledanějším mužům světa.

A Maloneho zářivý chrup, bezstarostnost dávaná najevo až příliš ostentativně, než aby byla falešná, a uvolněnost čišící z každého gesta, jako by říkaly, že něco takového je naprostý nesmysl. Vždyť tenhle mladík se radoval ze života, užíval si ho plnými doušky a necítil ani náznak nervozity, když mu policisté vypisovali pokutu za špatné parkování nebo si v noci svítili na jeho řidičský průkaz kvůli příliš rychlé jízdě. Usmíval se, protože věděl, že netuší, s kým mají tu čest a hlavně, že postrádají sebemenší šanci to zjistit.

A přesto tohoto hubeného mladíka s jemnými rysy a pečlivě zkrášlovaným zevnějškem v obleku na míru hledali od Severní a Jižní Ameriky přes Evropu a Asii až po Austrálii. Policejní složky a speciální útvary však pátrali po duchovi. Jediná stopa – podpis – zanechávaný s dávkou posměšné sebejistoty na místě činu, bylo jediné slovíčko – the ghost.

The ghost mohl být kdokoliv. Čtyřicetiletý obtloustlý hacker masturbující nad nejnovějším vydáním komiksů od Marvelu v dětském pokojíku svých skoro dvojnásobně starých rodičů (odkud se vydával pouze na toaletu a to ještě ne vždycky)

stejně jako uhlažený student prvního ročníku Harwardu s rodiči vlastníci jachtu za milion dolarů. The ghost si počínal natolik rafinovaně, že vzdálenost mezi ním a identitou kohokoliv ze sedmi miliard lidí obývajících planetu Zemi čítala přinejmenším zrovna tolik kilometrů jako rovník.

David Kvapil samozřejmě netušil, kam až sahají Maloneho schopnosti, ani to, že se mu na účtech válí částka s tolika nulami, že by mu na to nestačily pixely jeho pracovního notebooku, ovšem považoval ho za slušného hackera, který mu obstará zdánlivě nedosažitelné informace, o kom si řekne.

„Vypadáš unaveně, Dave. Co bys rád od starého kamaráda?“ poznamenal Kenneth Malone na úvod. Lokl si cappuccina a zvědavě si Davida prohlížel. Nepotržel si na formality a vždy mířil nejkratší cestou k cíli.

„Před čtyřmi dny jsem letěl do Denveru na zvláštní návštěvu. Už předtím jsem se asi čtvrt roku pořádně nevyspal, ale od chvíle, co jsem se odtamtud vrátil, nemůžu zavřít oči ani na vteřinu. Takže asi tak,“ vysvětloval David příčinu zbědovaného stavu, zatímco si objednal irskou kávu. Záhy po jejich seznámení se z toho vyklubal zaběhnutý rituál – cappuccino s karamelovou oplatkou, irská káva s vodou. Kdyby se pokaždé

nescházeli v jiné kavárně, obsluha by se jich už ani nechodila ptát.

„Sedíš naproti jednomu velkému zvědavému uchu. Chceš nějakou špínu na Albert Media Press?“

„Ne,“ zamrkal David a vypadal překvapeně.

„To se docela divím. Říkal jsem si totiž, že nekupovali vaše noviny kvůli tomu, aby si rozšířili portfolio, ale aby ti skřípli koule do svěráku. Po tom, co jsi jim provedl.“

„Pochybuju, že by někdo utrácel miliony za akcie, jen aby naplácal na zadek řadovému novináři.“

Kenneth Malone se od srdce zasmál.

„Musíš se ještě hodně učit o tom, jak sladce chutná pomsta, můj mladý padawane.“

„Mohl bych ti dělat tátu, ty mistře Yodo. Albert Media Press mě zrovna teď nechávají chladnými.“

„Tomu říkám kuráž,“ dumal Kenneth Malone, ale víc než Davidovi se věnoval karamelové oplatce. Zdálo se, že úplně pohltila jeho pozornost. „Tou koupí ti nasadili na krk oprátku a teď ji začnou pomalu utahovat. Až zmodráš, povolí a začnou ti odřezávat kůži kus po kuse v dlouhých cárech a nakonec tě napíchnou na rožeň a pomalu si tě opečou nad ohněm.“

„Vždycky jsem obdivoval tou fantazii. Třeba ses měl stát spisovatelem.“

„Blázníš? A z čeho bych žil?“

„Pravda,“ ušklíbl se David při vzpomínce na počátky vlastní spisovatelské kariéry, které se záhy proměnily i v její ruiny. Vydal jedinou knížku, a i když ji kritika přijala poměrně příznivě (jeho agent dokonce použil slovo úspěch), u čtenářů propadla. Dodnes Davidovi trčely u bratra Toma ve sklepech nerozbalené krabice s neprodanými výtisky. Pokud je ještě nestihly sežrat myši, promění se dřív v biomasu, než si je někdo koupí.

„Už mě nenapínej. O co jde?“ pobídl ho Kenneth Malone. Cítil k Davidovi jistou míru náklonnosti, která by se za určitých okolností dala nazvat přátelstvím. Proto mu pomáhal. Finančně se pro něj samozřejmě jednalo o naprosto nezajímavou klientelu, ovšem v jejich spojení šlo o něco jiného než o výdělek. Kenneth věděl, že David odhaluje nepravosti tohoto světa a tepe nedotknutelné svým vybroušeným jazykem. Viděl v jejich spolupráci cosi jako vyšší smysl. David Kvapil veřejně odhalí, že ten a ten společně chystají podvod v tom a tom oboru lidské činnosti a the ghost jim zcela soukromě vyměří trest – větší či menší propadnutí majetku.

A kromě toho ho to bavilo. Hodně bavilo. Dlouhé řeči ho ovšem nudily.

„Abraham J. Holmes mě soukromě pozval do Denveru na odpolední sklenku bourbonu. Nebo spíš sud. Zaplatil mi letenky, čas, pár hodin mi vyprávěl a pak mi nabídl, zda bych pro něj nepracoval. Dal mi velmi, opravdu velmi lukrativní nabídku za jedinou, ehm, reportáž.“

„Ten Abraham J. Holmes?“ povytáhl Kenneth Malone obočí a poprvé toho odpoledne vypadal překvapeně a zároveň – zaujatě.

„Přesně ten.“

„Fíha,“ hvízdal Kenneth Malone a tvář se mu roztáhla v podivně blaženém výrazu, kterému David nemohl rozumět. Dychtivost v mladém hlase, který sotva přestál období puberty, mu ale neunikla. „To zní lákavě. A co bys pro něj měl vyčmuchtat? Nějaká průmyslová špionáž? Daňové úniky konkurence? Špína na předsedu představenstva konkurenčního holdingu?“

„Ne. Chce, abych pro něj někoho našel.“

„Snad ne nevěstu? Kolik mu bude...?“

Osmdesát?“

„Jde o jeho dceru, Sarah Debru Holmesovou. Před lety odešla i se svou tehdejší přítelkyní na Edenii. Říká ti to jméno něco?“

„Budeš učit orla létat?“ zazubil se Kenneth Malone a usrkl poslední doušek svého šálku.

„Nežiju v bublině. Vypadá to ale jako zapeklitý oříšek, ne? Jestli zmizela do Edenie...“

„Už mě napadlo, jak upoutat jejich pozornost a říct si o vízum k dočasnému pobytu. Jenže nevím, jestli je to bezpečné.“

„Ty a nápad? Tak ho vyklop! Leze to z tebe jak z chlupaté deky.“

„Nápad je riskantní, to jo, ale spíš se bojím, jestli není vůbec šílenstvím pouštět se do celého toho dobrodružství. Starý Holmes mi totiž ukázal důkaz, že Edenie ve skutečnosti neexistuje – alespoň ne v té podobě, v jaké se prezentuje. Podle všeho ale někdo ve stínu investuje velké částky, aby tuhle iluzi držel při životě.“

„Hm, ty teda jedeš,“ zamručel Kenneth Malone a zmocnilo se ho vzrušení s příměsí příjemného mrazení v zádech. O Edenii věděl dost na to, aby si zvládl spočítat, že tahle iluze stojí víc než soukromý tryskáč nebo basketbalový tým. To nebyla hračka obyčejného milionáře, ale – co to tedy vlastně bylo? „Jsi si jistý tím, že je Edenie podvod?“

„Vypadá to tak,“ pronesl David a před očima spatřil dva skoro na vlas stejné výtisky téměř sto let starých novin. Skoro.

„Ten důkaz-“

„Nechci o tom mluvit. Ne teď, ne tady.“

„Bojíš se?“

„Ano i ne,“ zaváhal David. „Bojím se, protože tomu důkazu věřím. A pak se přede mnou začnou rozprostírat děsivé otázky: Kdo má takové možnosti, aby fingoval existenci celého státu? Co ho k tomu motivuje? A kam až zajde, aby uchránil své tajemství?“

„Máš v kalhotách, že kopneš do vosího hnízda.“

„Jsem posraný až za ušima, že spadnu do jámy plné kober,“ opravil ho David. „Starý pán mi totiž neprozradil všechno. Instinkt mi napovídá, že už si najal někoho přede mnou. A že ti něco objevili. Něco tak zásadního, že od toho dali ruce pryč.“

„Nebo jim ty ruce někdo zlámal,“ odušil Kenneth Malone a upřeně se zahleděl Davidovi do očí. „Když si někdo pořídí jako hračku celou zemi, jakou váhu na jeho hodnotovém žebříku bude asi mít jeden lidský život? Kolik ti ten lakomec vůbec nabídl?“

„Prakticky kolik si řeknu.“

„V tom případě bych rovnou odsud utíkal do nejbližší pojišťovny a sjednal si hodně dobrou životní pojistku, jestli o tom vážně přemýšlíš. Protože tohle nevypadá jako varování, tohle je

přímo řev: Nestrkej do toho rypák, utíkej pryč a neohlížej se!“

Kdokoliv mohl takovou větu pronést jako nadsázku a spousta posluchačů by se zasmála, ale když to říkal Kenneth Malone, nic v řeči jeho těla nenasvědčovalo tomu, že by žertoval. Vzduch kolem náhle ztratil několik stupňů ze své příjemné teploty. Cestovali časem a místem a najednou se ocitli na zvláštním, ponurém místě plném bílých křížů. Kolem vykopané jámy nepostávali žádní truchlíci. Déšť bubnoval na víko rakve. Náhle se sesula půda, rakev se zřítila do mělkého hrobu a víko se otevřelo.

„Přesto přemyslím, že to vezmu,“ slyšel David sám sebe jako ozvěnu. Skutečně mu ten hlas patřil? „Potřebuju ty peníze kvůli soudu.“ Říkal to Kennethovi, nebo přesvědčoval sám sebe? Stále mu vlastní hlas zněl cize, ale už se vracel z toho vzdáleného beztvarého údolí plného šedi a mrazu.

„A co konkrétně chceš po mně?“

„Zjistit, v čem mi Holmes lhal. Pokud se mám rozhodnout, potřebuju znát celý příběh, ne jen půlku.“

„Dej mi pár dní. A mezitím si uzavři tu pojistku,“ mrkl na něj Kenneth Malone. Dovětek tentokrát pronesl v žertovném tónu a dokonce se mu zasmál. David ne. Na člověka, který hned při